

RESSÒ DE LA PARAULA

L'ecosistema d'una vocació

Una vegada vaig quedar mirant, entre sorprès i complagut, una bella fotografia, en la qual apareixia una roca grisa,

immensa, que tenia una esquerdada petita, amb prou feines perceptible. De l'esquerda, en sortia una planta amb una flor bellíssima: la lluentor i la vistositat dels seus colors atreïen espontàniament la vista cap a ella. No era solament la bellesa el que atreïa, sinó també la sorpresa del que semblava impossible.

No sabria dir quin discurs sortia d'aquella imatge: si de la roca que es vantava dient: «Mira, no et pensis que sóc tan dura i estèril com creïes, he estat capaç de produir a les meves entranyes aquesta flor tan bella». O de la flor que deia: «Te n'has adonat? La gent creu que sóc feble, però he estat tan astuta i tan constant, que fins i tot en una terra lletja, inhòspita i difícil, he estat capaç de créixer i presentar-me tan bella». Però totes dues, la roca i la flor, sabem que s'equivocaven. L'orgull de l'una i la vanitat de l'altra, els portarien a deformar la realitat. Haurien d'haver deixat parlar abans el tros de terra, petit però absolutament necessari, en el qual la planteta enfonsava les seves arrels;

i el sol que amb els seus raigs i la seva escalfor feia possible el desenvolupament de la planta; i la pluja, sense la humitat de la qual res no podria créixer, i el vent, que va transportar la llavor fins a aquell lloc... I sobretot haurien d'haver escoltat la veu d'aquell que va combinar providencialment tots els elements, perquè al final poguéssim gaudir de la bellesa d'aquella flor.

S'ha dit sovint que avui «una vocació és un miracle» (no parlem ja d'una vocació especial a la vida consagrada i al sacerdoci, sinó també a qualsevol estat de vida). I ho diem, tant pel fet constatable de l'escassetat de tot tipus de vocació, com perquè sabem que no existeix «l'ecosistema» adequat per al seu naixement

i desenvolupament. Algú podria dir espontàniament davant aquella imatge: «aquesta flor és un miracle».

Això de «l'ecosistema» ja ho sabia Jesucrist. I ho va utilitzar com a recurs pedagògic en la paràbola del sembrador. Hi ha terrenys durs, hi ha ocells que es mengen les llavors, hi ha cards, hi ha pedres, que impedeixen la germinació o el desenvolupament de les plantes. Hi ha també (però menys) terra bona, oberta i porosa, que acull la llavor i produeix fruit. El que afegia Jesús en el seu discurs era que depenia de la nostra voluntat ser terra d'una classe o d'una altra.

En efecte, una de les grans revolucions de la història de la humanitat va ser l'aplicació de la raó i la tècnica al conreu de la terra. Hi ha cultius

de flors, avui fins i tot manipulades genèticament perquè siguin més maques; això sí, amb una bellesa «massa controlada»... Però a ningú no se li acudirà plantar una flor en l'esquerda d'una roca.

És evident que una vocació no «s'autogenera» (no és fruit d'una «autorealització»), com les flors no germinen totes soles. Si volem que hi hagi vocacions, si necessitem que tots visquem la vida com una vocació, hem de procurar l'ecosistema adient.

—Sense la percepció d'una crida que interpel·la i espera resposta lliure, no pot haver-hi vocació.

—Sense la presència d'algú que acompanyi ajudant a discernir i a respondre, és difícil la vocació.

—Sense una educació centrada en la capacitat de respondre generosament i lliurement, és impossible la vocació.

Tanmateix, creiem en «els miracles». Roques duríssimes, espais curts i estrets, unes poques gotes de pluja i escassos raigs de sol, basten moltes vegades perquè Déu faci germinar una bella flor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

El món es fonamenta sobre la força de l'Amor

Gandhi partia de la següent certesa: «El món no es troba fonamentat sobre la força de les armes, sinó sobre la força de la veritat i de l'amor. Així com hi ha una força d'unió amb la matèria, així també n'hi ha una entre els éssers vius, i aquesta força és l'amor. Les armes de la veritat i de l'amor són invencibles.»

Segons els teòrics i seguidors de la no-violència, la benvolença cap a

tots els éssers i la ferma adhesió a la veritat han d'impregnar fins i tot els més petits actes quotidians. S'esforcen per transformar el món segons els principis de la no-violència i aconseguir una autèntica pau cimentada sobre la veritat i la justícia.

Una de les figures occidentals més receptiva a la doctrina de Gandhi fou Giorgio La Pira, una figura del catolicisme italià del segle xx. Aquest pro-

fessor de dret romà, lector de sant Tomàs, va intentar cercar els punts de convergència entre la no-violència de Gandhi i el cristianisme. La Pira, en profunda sintonia amb altres catòlics de l'època, va comprendre que en l'era de l'armament nuclear, la humanitat no tenia altra alternativa que la pau i la fraternitat. Gandhi era el profeta d'aquesta nova era de la història amb el seu mètode de la no-vio-

lència dels forts que, amb la seva mirada profètica, veia com l'única norma que havia de regir el comportament dels pobles i de les nacions: «Hem vist un poble immens alliberat sense violència. No és estrany que nosaltres, cristians, reconeguem en les crides de Gandhi els més purs accents de l'Evangeli.»

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El ecosistema de una vocación

Una vez me quedé mirando, entre asombrado y complacido, una bella fotografía, en la que aparecía una roca gris, inmensa, que tenía una grieta pequeña, apenas perceptible. De la grieta salía una planta con una bellísima flor: el brillo y la vistosidad de sus colores atraían espontáneamente la vista hacia ella. No era sólo la belleza lo que atraía, sino también el asombro de lo que parecía imposible.

No sabría decir qué discurso salía de aquella imagen: si de la roca que se pavoneaba diciendo: «Mira, no pienses que soy tan dura y estéril como crees, he sido capaz de producir en mis entrañas esta flor tan bella». O de la flor que decía: «¿Has visto? La gente cree que soy débil, pero he sido tan astuta y tan constante, que incluso en una tierra fea, inhóspita y difícil, he sido capaz de crecer y presentarme tan bella». Pero ambas, la roca y la flor, sabemos que estarían equivocadas. El orgullo de una y la vanidad de la otra, les llevarían a deformar la realidad. Tendrían que haber dejado hablar antes a la porción de tierra, pequeña pero absolutamente necesaria, en la que la plantita hincaba sus raíces; y al sol que con sus rayos y su calor hacía posible el desarrollo de la planta; y a la lluvia, sin cuya humedad nada podría crecer, y el viento, que transportó la semilla hasta aquel lugar... Y sobre todo tendrían que haber escuchado la voz de aquel que combinó providencialmente todos los elementos, para que al final pudiéramos disfrutar de la belleza de aquella flor.

Se ha dicho frecuentemente que hoy «una vocación es un milagro» (no hablamos ya de una vocación especial a la vida consagrada y al sacerdocio, sino también a cualquier estado de vida). Y lo decimos, tanto por el hecho constatable de la escasez de todo tipo de vocación, como porque sabemos que no existe el «ecosistema» adecuado para su nacimiento y desarrollo. Alguien podría decir espontáneamente ante aquella imagen: «esta flor es un milagro».

Eso del «ecosistema» ya lo sabía Jesucristo. Y lo utilizó como recurso pedagógico en la parábola del sembrador. Hay terrenos duros, hay pájaros que se comen las semillas, hay cardos, hay piedras, que impiden la germinación o el desarrollo de las plantas. Hay también (pero menos) tierra buena, abierta y porosa, que acoge la semilla y produce fruto. Lo que añadía Jesús en su discurso era que dependía de nuestra voluntad ser tierra de una clase o de otra.

En efecto, una de las grandes revoluciones de la historia de la humanidad fue la aplicación de la razón y la técnica al cultivo de la tierra. Hay cultivos de flores, hoy incluso manipuladas genéticamente para que sean más bellas; eso sí, con una belleza demasiado «controlada»... Pero a nadie se le ocurrirá plantar una flor en la grieta de una roca.

Es evidente que una vocación no se «autogenera» (no es fruto de una «autorrealización»), como las flores no se crean ellas solas. Si queremos que haya vocaciones, si necesitamos que todos vivamos la vida como una vocación, hemos de procurar el ecosistema adecuado.

- Sin la percepción de una llamada que interpele y espera respuesta libre, no puede haber vocación.
- Sin la presencia de alguien que acompañe ayudando a discernir y a responder, es difícil la vocación.
- Sin una educación centrada en la capacidad de responder generosa y libremente, es imposible la vocación.

Así y todo, creemos en «los milagros». Rocas durísimas, espacios cortos y estrechos, unas pocas gotas de lluvia y escasos rayos de sol, bastan muchas veces para que Dios haga germinar una bella flor.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Religió i tradició a Castelldefels.

El cap de setmana 24 i 25 d'octubre va ser especialment viu en aquesta localitat, amb la coincidència de la XXXIV Trobada General d'Animadors de Cants per a la Litúrgia i la celebració del XXX aniversari de la Hermandad del Santísimo Cristo de la Paz.

Fa 34 anys que a iniciativa del Monestir de Montserrat es van començar a fer aquestes trobades per divulgar i dignificar el cant litúrgic de les misses, i també per reforçar la germanor entre els assistents. A Castelldefels van assistir un centenar de cantaires i directores de cor procedents de tots els indrets de terres de parla catalana. El bisbe Agustí s'hi va fer present diumenge a la Trobada, amb una salutació a l'inici de la pregària de Laudes. En canvi, a les 10 h, al temple de la Mare de Déu de Montserrat, va presidir l'eucaristia per commemorar l'aniversari de la Hermandad i el començament de les desfilades processionals de Setmana Santa. El bisbe també va beneir les medalles de la Hermandad, el nou mant de la Mare de Déu i les bambolines de la imatge.

Trobada dels equips d'iniciadors de l'itinerari diocesà de renovació cristiana. Va ser dissabte 24 d'octubre a la Casa de l'Església.

En la trobada es va compartir la situació que actualment viuen als diferents llocs de la diòcesi on hi ha grups de primera etapa (vine i veuràs) i de segona etapa (vine a conèixer) i es va animar a impregnar altres àmbits de la pastoral parroquial i diocesana amb aquest estil de lectura orant de la Paraula de Déu.

21 anys de les Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca.

Es van celebrar per a tota la Vicaria Penedès-Anoia-Garraf, del 19 al 22 d'octubre, amb els següents ponents: Viqui Molins, Javier Velasco, Bernabé Dalmau i Francesc Romeu. Es van

tractar diversos aspectes de plena actualitat eclesial: la figura de Sta. Teresa de Jesús; l'Any Sant de la Misericòrdia, enfocat des de la perspectiva bíblica; els 50 anys de la cloenda del Concili Vaticà, amb quatre figures eclesials preeminents d'aquest temps; i el moment actual de l'Església amb el missatge del papa Francesc. L'afluència de públic a totes les sessions ha estat molt nombrosa, omplint cada nit la sala Mn. Vinyeta de la parròquia de Sta.

Maria. Els temes proposats han estat molt ben valorats, donant lloc a interessants moments de diàleg amb els ponents.

Ordenació diaconal d'Albert Manich. Va tenir lloc diumenge 18 d'octubre, a la Catedral de Sant Llorenç, de mans del bisbe Agustí Cortés. Amb ell ja són 19 els diaques permanents que configuren la comunitat diaconal diocesana.

Pròximament...

Trobades de capellans i diaques, per vicaries. El dia 10 a la residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, i el 17 a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Mn. Miquel Ramon, professor de Filosofia de la URL, presentarà l'encíclica *Laudato si'*.

Trobada amb les esposes dels diaques permanents. Serà el proper 13 de novembre, a les 19.15 h, a la Casa de l'Església, amb la presència del bisbe Agustí. L'objectiu és donar continuïtat a la trobada del darrer any, crear un espai de compartició d'inquietuds i agrair la valuosa col·laboració que les esposes dediquen al ministeri diaconal dels seus marits i a les seves comunitats cristianes.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els infants (i II)

Acabem avui la reflexió sobre els infants, que són el fruit més bonic de la benedicció que el Creador ha donat a l'home i a la dona. Hem parlat ja del gran regal que són els nens, avui malauradament hem de parlar de les «històries de passió» que molts d'ells viuen.

Tants nens ja des de l'inici són rebutjats, abandonats, despullats de la seva infantesa i del seu futur. Algú gosa dir, gairebé per justificar-se, que ha estat un error fer-los venir al món. Això és vergonyós! No descarreguem sobre

els infants les nostres culpes, si us plau! Els nens no són mai «un error». Què en fem, de les declaracions solemnes dels drets de l'home i dels drets dels infants, si després castiguem els nens pels errors dels adults?

Els qui tenen la tasca de governar, d'educar, i encara diria més, tots els adults som responsables dels nens i ens toca a cadascun de nosaltres fer el possible per a capgirar aquesta situació. Em refereixo a la «passió» dels infants. Cada nen marginat, abandonat, que viu al carrer demanant

almoïna i amb qualsevol mena de trucs, sense escola, sense atenció mèdica, és un crit que s'eleva a Déu i que acusa el sistema que nosaltres, els adults, hem construït.

L'Església posa la seva maternitat al servei dels infants i de les seves famílies. Als pares i als fills d'aquest món nostre, la benedicció de Déu porta la tendresa maternal, el retret ferm i la condemna enèrgica. Amb els nens no s'hi juga!

(Dimecres, 8 d'abril de 2015.)

Novembre, mes de la cadena de pregària per les vocacions

La cadena de pregària per les vocacions és una iniciativa de les delegacions de Pastoral Vocacional de les diòcesis amb seu a Catalunya en la qual es resa durant 720 hores ininterrompudament per «demandar a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9, 38).

Els dies assignats a la nostra diòcesi són el 9, 19, 29.

El passat mes d'octubre s'ha celebrat el Sínode de Bisbes per reflexionar sobre la família. Sa-

bem que la llar cristiana és Església domèstica i per tant estem convençuts que és d'ella d'on sorgeixen totes les vocacions.

Per això, el lema d'enguany, «La família, font de vocacions», vol mostrar que és en el si de les famílies que neixen les vocacions, perquè de la mateixa manera que la família cristiana és la que educa i ensenya a resar i a viure en el Senyor, també és en ella on cadascú descobreix la seva vocació.

ENTREVISTA A...

Pares de Jordi Mondragon Bricullé

Sobre aquesta dimensió vocacional de la família hem conversat amb els pares de Jordi Mondragon Bricullé, seminarista del Prat de Llobregat, al 4t curs de teologia. El Lleó i la Montserrat han respost així les nostres preguntes:

Com us vau prendre la decisió del vostre fill de ser sacerdot?

Al Jordi, de jovenet, sempre li ha agradat molt participar dins de la comunitat cristiana, l'ha viscut amb tota la família, moltes vegades quan era adolescent deia que quan fos gran volia ser diaca. Quan ens va dir que volia entrar al Seminari, li vam dir que era una cosa molt seriosa i que s'ho havia de pensar molt bé. Va meditar durant tot un curs, no era qüestió d'entrar i al cap d'uns mesos deixar-ho. Quan va decidir entrar al següent curs, nosaltres li vam dir que sempre estariem al seu costat i sempre li donaríem suport en aquest nou camí que ell havia escollit.

Recomanaríeu a les famílies que resessin perquè els sorgeixin vocacions?

Normalment les famílies catòliques resen ja perquè surtin noves vocacions. Els fills que pugen des de petits en una família practicant és una miqueta més fàcil que de gran sentin alguna vocació religiosa.

On ets tu?

La Delegació de Pastoral Vocacional, coincidint amb la cadena de pregària, dinamitza cada any una «estada vocacional» en un arxiprestat de la diòcesi, sota el títol «On ets tu?». Enguany és el torn del de Piera-Capellades. A continuació trobareu algunes activitats programades en aquest mes:

- **Divendres 6**, 12 h, Parròquia de Santa Maria, Piera. Reflexió vocacional amb els preveres i diaques de l'arxiprestat.
- **Dilluns 9**, 21.30 h, Parròquia de Santa Maria, Capellades. Conferència sobre la cultura vocacional, per als feligresos de l'arxiprestat.
- **Dijous 19**, 10 h, Casa de l'Església. 2a trobada de formació amb preveres i diaques sobre l'acompanyament vocacional.
- **Dissabte 21**, jornada de cloenda a Piera. 17 h, recés vocacional predicat pel bisbe Agustí; 19 h, eucaristia, amb el delegat de Pastoral Vocacional i la presència dels seminaristes diocesans, que donaran un testimoni vocacional.

AGENDA

• **Trobada anual dels GOA.** 22 de novembre, de 10 a 18 h, al Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231. Inscripcions per al dinar: tel. 932 181 005.

• **I Festa en Família de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana.** Divendres 13 de novembre, al Petit Palau, del Palau de la Música Catalana. Acte solidari organitzat pel Club+Amics en suport d'aquests mitjans de comunicació, amb l'espectacle *El so de l'esperit*, combinat de música sacra, gòspel i cançons d'autor sobre la indiferència i la manca d'empatia que vivim a la nostra societat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / Jn 2, 13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).

10. □ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

11. □ Dimecres [Sa 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo,

originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.

14. ■ Dissabte [Sa 18,14-16; 19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14. 18 / Mc 13,24-32]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

Diümenge XXXII de durant l'any

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidrà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgirà els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, és el teu Déu, / Síó, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofereir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobra que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda, que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba.» Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan.» Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos.» Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: «La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, tu Dios, / Síón, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo. De hecho él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Éstos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a sus discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Cal donar com la viuda pobra

El missatge final de la 1a lectura és clar: *No es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra* quan la viuda, atenant a l'home de Déu, fa un panet per al profeta i li el dóna. Sembla injusta l'actitud d'Elies demanant a la viuda el que havia de ser el darrer aliment per a ella i el seu fill; però això només és preàmbul per al missatge: *No es buidrà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra*. Garantia? Ho diu el Senyor.

A l'altre extrem hi ha l'actitud dels mestres de la Llei que devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, es posen filactèries ben llargues. El judici de Jesús és ben clar: *Seran judicats més rigorosament*. Com a rerefons hi ha dos criteris bàsics en l'Evangelí: l'amor preferent efectiu pels pobres i la paràbola dels talents (Mt 25,14s) segons la qual a qui més se li ha confiat més se li exigirà.

Model també ho és la viuda pobra que, a la sala del tresor, hi tirà dues monedes de les més petites. Ella ha donat tot el que tenia; mentre els rics, tirant molt, donaven del que els sobrava. La mesura no és la quantitat donada sinó donar del que necessitem per a viure: és la dimensió sacrificial el que dóna valor a l'ofrena.

El model perfecte és Crist que es presentà davant Déu per nosaltres, ofert una vegada per sempre prenent damunt seu els pecats de tots: Ell va fer realitat viva la biografia del Servent del Senyor d'Is 52,13s.

Amb l'eficàcia redemptora de l'autodonació suprema d'amor a la Creu, Crist ja no s'ha d'ofereir moltes vegades. A l'Eucaristia celebrem el seu «memorial» quan amb la força de l'Esperit, segons la promesa del Senyor, mitjançant la fe es fa present de manera eficaç l'ofertament sacrificial de Crist no només en el record subjectiu sinó en la realitat objectiva. Es fa sacramentalment present l'autodonació suprema de Crist com a motor de l'autodonació per la caritat dels participants a l'Eucaristia.

Mn. José Luis Arín